

(l. 1240.). Ustanovljeni sta potem še bili dve ukrajinski državi, in sicer Halič (od tod Galicija) in Volinija, toda Galicija je kmalu prišla pod poljsko oblast, Volinija in Kiev pa pod litovsko, po zvezi Litve s Poljsko l. 1386. pod veliko poljsko državo. Radi Ukrajine in Ukrajincev je prišlo večkrat do krvavih vojn med Poljsko in Rusijo. Mir, sklenjen l. 1667. med obema državama, je določil kot mejo Poljske desni breg Dnjeptra. Ob koncu svetovne vojne je zasijala Ukrajincem zarja toliko zaželene svobode in državne samostojnosti, pa je bila varljiva zarja. Največji del Ukrajincev je ostal kot nekaka avtonomna pokrajina pod oblastjo sovjetske Rusije, Galicija in Volinija pa sta prišli v sklop poljske države.

Ukrajina je dežela, ki so vanjo uprte od nekdanj razne oči, to pa ne radi lepih oči Ukrajincev, marveč radi plodovite ukrajinske zemlje. Ukrajina namreč spada med najbolj plodovite zemlje na svetu. Njena slovita črna zemlja rodi v izobilju pšenico in sladkorno peso, zemlja je tudi bogata na raznih rudninah, železu, premogu. Zato je Ukrajina igrala ter igra važno vlogo v zunanje-političnih programih raznih držav. Zgodovinski spor med Poljsko in Rusijo radi Ukrajine je star več stoletij. Znan je tudi program nemške geopolitične (zemskopolitične) šole, ki prišteva Ukrajino k nemškemu življenjskemu prostoru. Iz teh krogov se je tudi izdajalo geslo: Ukrajinsko republiko pod nemškim pokroviteljstvom, ki naj oskrbuje Nemčijo z velikimi gmotnimi dobrinami ter ji odpira novo pot v Indijo! Za Rusijo pa pomenja Ukrajina obrambni pas, ki preprečuje, da ne bo ruska država povsem odrezana od Evrope. V ruskih vladnih krogih prevladuje želja, da bi se ta obrambni pas razširil proti zapadu in severu. Rusija je v sporazumu z Nemčijo — na osnovi določb nenapadalne pogodbe med Nemčijo in Rusijo — z vojaško silo zasedla tisti del poljskega

državnega ozemlja, ki ga je morala po izgubljeni vojni s Poljaki v mirovni pogodbi z dne 18. marca 1921 odstopiti Poljski. Pri zasedbi teh pokrajin se skli-

cuje na krvno sorodstvo ruskega naroda z Maľorusi (Ukrajinci) in Belorusi, ki tvorijo večino prebivalstva teh pokrajin.

Po krščanskem svetu

Terezija Neumann umrla. Našim čitateljem ni neznano to preprosto kmečko dekle iz Konnersreutha na Bavarskem, ki je zaslovelo po vsem katoliškem svetu, pa tudi preko njegovih mej. Večkrat smo imeli priliko v našem listu poročati o njej in o tem, kar je poneslo njen sloves širom sveta: o njenem pobožnem, vprav svetniškem življenju; o stigmatizaciji, to je o znamenjih Kristusovih ran, ki jih je prejemala na svojem telesu v petkih, ko se je njena pobožna duša potopila v premišljevanje Kristusovega trpljenja; o nezauživanju vsakršne hrane celih 15 let, samo njena duša se je vsak dan nahranila s prejemanjem presv. Rešnjega Telesa; ko se je poglobila v premišljevanje Kristusovega trpljenja, so ji stopili pred dušo v podobi prividov zgodovinski prizori iz Kristusovega življenja in trpljenja, izgovarjala je besede tujih jezikov, ki se jih ni nikdar učila itd. O teh čudovitih pojavih se je v širni javnosti razvila živahna razprava, ki so se je udeležili bogoslovni in modroslovni učenjaki, dušeslovci, zdravniki... O tem preprostem kmečkem dekletu je bila spisana in objavljena cela vrsta knjig in spisov v vseh kulturnih jezikih, tudi v slovenskem. Da bi čudoviti dogodki, ki so se vršili v Konnersreuthu, bili zasnovani ter bi izvirali iz goljufije in prevare, se ni upal nobeden

trditi. Prevelika je bila pobožnost tega preprostega dekleta, prevelika poštenost njenih staršev; vsaka težnja za koristjo ali dobičkom je bila izključena. Nekateri so poskušali te čudovite pojave raztolmačiti kot naravne pojave, kot delovanje nekih tajnih, ne dovolj proučenih sil. Drugi so jih proglašali kot čudeže, storjene od Boga v potrditev vere v sedanjih časih verske mlačnosti in brezvernosti. Cerkvena oblast, ki postopa v takih zadevah z veliko previdnostjo, ni izrekla nobene sodbe. Po njenem zgledu se tudi mi vsake sodbe vzdržimo. Sedaj je duša tega preprostega kmečkega dekleta pohitela k Bogu, da prejme plačilo za svojo svetost in izredno ljubezen do trpečega Zveličarja.

Pot svobodomisleca. Pred nekaj meseci je prosil neki svobodomislec, ki je bil prišel iz Nemčije v Rusijo, za sprejem v boljševiško brezbožniško organizacijo. Pred sprejemom je moral osrednji svet ruskih brezbožnikov rešiti načelno vprašanje, ali se morejo pristaši novonemškega nacionalističnega gibanja sprejeti v boljševiško brezbožniško organizacijo. »Kandidat« za sprejem se je moral »spovedati«. Izjavil je, da je prej bil pristaš nemške socialistične stranke ter da je vneto sodeloval v njeni svobodoumni, protivrsni agitaciji. Ko je prišel narodni socializem na krmilo, se je kot svobodomislec pridružil svobodomiselnemu gibanju, ki ga vodi Alfred Rosenberg, ki je prosvetni voditelj narodnosocialistične Nemčije. Ko se je sedaj iz Nemčije preselil v Rusijo ter prišel izpod območja kljukastega križa pod območje kladiva in

Loterija na Pluiski gori

v nedeljo, dne 1. oktobra 1939 ob dveh popoldne. — Srečka 5 din. — Glavni dobitnik: nov avto!

130.000 let stara lobanja

V neki jami gorskega pomola Monte Circeja, kakšnih 120 km jugovzhodno od Rima, so odkrili izredno staro človeško lobanjo. Prof. Sergi jo cení na 80.000 do 130.000 let. Ožgalnine in znaki, da je bila prevrtana, kažejo sledove poganskih obredov ali ljudozdrstva. Ognjišče, ki so ga odkrili poleg lobanje, je po vsej priliki najstarejše, kar jih je postavila človeška roka in kar so jih poznali doslej. Nahajališče Monte Circe je baje istovetno s krajem, ki ga opisuje že starogrška pesnitev Odiseja.

Mesto samih levičarjev

Neka študijska družba iz Holandske je v Tominiju, pristaniškem mestu na Celebesu, dognala kaj čudno zadevo. Prebivalci tega mesta so skoraj vsi

V mrežah greha

38

»Ali je to vaša zadnja beseda?«

Štefan je šele čez nekaj časa odgovoril.

»V začetku sem bil v ječi zelo nesrečen. Toda nekako pred enim letom se je z menoj nekaj zgodilo, kar me je tako spremenilo, da udano prenašam svojo usodo.«

»Kaj je bilo to?«

»Spovedal sem se. Po spovedi sem spoznal, da sreča ni odvisna od okoliščin, ker jo v srcu nosimo. Kdor ima mirno vest, je lahko tudi v ječi srečen. Če pa nimamo mirne vesti, tudi v palači ne moremo biti srečni.«

»Potem pa ostanite v ječi, meni pa je ljubša palača,« je posmehljivo odvrnila Nina.

»Če nočete popraviti krivice, ki ste mi jo storili, bom ostal v ječi!« je z drhtečim glasom odgovoril Štefan.

»Priliko sem vam dala za rešitev, toda če je nočete uporabiti, ni moja krivda.«

»Nina,« je resno dejal jetnik, »raje bom prenašal svojo usodo, kakor pa da bi imel pekel ob vaši strani.«

»Kakor hočete!« je brezčutno rekla Nina. S tem se je razgovor končal. Nina je samozavestno odšla.

Štefan je zvečer vse povedal župniku. Njegove besede so zvenele tako bolešno, da se je duhovniku zasmilil. Spočetka niti ni našel pravih besed za to lažbo. Šele čez čas je sočutno prosil jetnika, naj tudi to preizkušnjo udano prenaša. Dovedoval mu je,

da je Nina prav za prav velika reva, ker se ne zaveda, kako krivdo nosi na sebi. Zelo ji je potrebna milost božja, zato naj še bolj goreče moli za njo. Glede Ninine ponudbe, da bi jo Štefan poročil, pa je izjavil, da ni tako nemogoča stvar. Če bi prišlo do zakona, bi se Nina gotovo spreobrnila in to bi bil velik uspeh.

»Razmišljajte o tej stvari!« je dejal. »Sami ste priznali, da ste Nino zelo ljubili. Ko boste imeli prostost, boste polagoma pozabili na ta leta in boste srečni. Jaz mislim, da bo Nina dobra žena, če bo imela takega moža kot ste vi.«

Štefan se je čudil župnikovim besedam. Dasi ni bil istega mnenja, ni naravnost oporekal, marveč je dejal:

»Če bi dobil prostost in bi se ženil, bi raje poročil gospodično Alojzijo, če bi me hotela vzeti... Ona mi je storila toliko dobrega! Glejte, gospod župnik, ona je žena, ki nikdar ne bi zapustila moža, marveč bi mu pomagala prenašati vsa bremena.«

»Da, morda imate prav,« je počasi odgovoril duhovnik. »Toda...«

»Razen tega,« ga je prekinil Štefan, »mislim, da nihče ne bi mirno ležal ob ženi, ki je morilka.«

»To je res! Zakon bi bil mogoč seveda le v primeru, če bi se Nina resnično spreobrnila. Sicer pa za sedaj pustiva to stvar! Razmišljajte o njej, čas bo pa že prinesel svoje.«

Štefan je resno razmišljal o stvari. Polagoma se ponudba tudi njemu ni zdela nemogoča. Zamislil se